

Otakar Adámek

Ty vzdálené paravesmíry

Táhl jsem střelcem na f4 a nenápadně si prohlížel Viktora Ošťádala. I když jsem ho měl na gauči čtyři hodiny, stále nevypadal po své cestě do paravesmíru 011/322/3771 dobře. Potil se, ruce se mu třáslly a v pravém očním víčku měl silný tik. No ale měli jste ho vidět, když mi ho předali pracovníci Kauzální agentury, byl na pokraji ztráty totožnosti a hystericky se smál při pohledu na každou ženu, kterou zahlédl.

Podíval jsem se na Jitku Ošťádalovou, která půvabně seděla v křesle u okna a četla, jednu dlouhou nohu přehozenou přes druhou. Obrázek byl o to hezčí, že měla minisukni. Řekl bych, že Viktor bude schopen plnit své manželské povinnosti až od třetí tisícovky mého honoráře, přestože jsem velmi dobrý psychoanalytik a jeho žena Jitka je mimořádně krásná, protože tak malé libido jako u něho po návratu jsem ještě u nikoho nezjistil. Ale tak je to v Praze běžné, paraprůzkumníci vždycky patřili k mým nehorším případům. Například Soňa Kračmerová, dívka díky tvrdé dietě štíhlá jako proutek, se vrátila z 324/089/731 v slzách, protože ji revizor v autobuse chytil se špatnou jízdenkou a soudce odsoudil ke sněžení tří kil sněhových pusinek nebo k jednodenním veřejným pracem ve veřejném domě. Copak mohla vědět, že v para, vzdáleném jen 731 bujnochů, platí už jiné jízdenky?

„Jsi na tahu,“ připomněl jsem Viktorovi.

Pohlédl na mě uštváným pohledem.

„Já..., já jsem jim říkal, že mě nemají posílat do paravesmíru 011/322/1298, jednak v těch místech rádí bludné proudy a spojení přeskakuje, a pak, už ve vzdálenosti 590 bujnochů tím směrem jsem u svého dvojníka cítil sklony ke zločinnosti.“

Poplácal jsem ho po ruce. „Nikdo nemohl tušit, že přenos zfluktuuje až na 3771.“

„Bylo to tak hrozné,“ zasténal Viktor s hlavou v dlaních. „Ještě v bytě mi můj dvojník řekl, že se Jitka sčuchla s jeho psychoanalytikem, a když jsem vyšel na chodník, zjistil jsem, že neumím dobře jejich češtinu. Oslovila mě starší dáma, ale používala tak často imperfektum, že jsem jí skoro nerozuměl, ve škole jsem totiž tehdy chyběl a dodnes neznám dobře tvary například asigmatického aoristu.“

Podívali jsme se s jeho manželkou na sebe. „U nás ti Jitka není nevěrná, až sem se to nepromítá, vždyť jsi sám říkal, jak odlišný vesmír je para 3771, buď klidný,“ řekl jsem.

„Díky, Berte. Potom mě legitimovali ti policajti a chtěli, abych šel s nimi. Vytrhl jsem se jim, utíkal, ale vběhl jsem přímo do procesí flagellantů, byli svlečeni do půlky těla a mrskali se těžkými důtkami, a já schytl pár tvrdých ran. Provlík jsem se na Václavák, jenže tam pořádali protidemonstraci ateisti, a když policie nasadila vodní děla, doplavilo mě to až k soše. Ani ta nebyla normální, Václav jen tak nesesedl na koni, ale mlátil dlouhým palcátem bronzovýho draka, který měl na krku kartónovou ceduli s přeškrtnutým nápisem „Němčouři“ a nad ním bylo napsáno „Baník Ostrava“. Utekl jsem k Wilsonovu nádraží, policajti pořád za mnou, byl jsem tak vyděšený, že jsem si nevšiml Eliášových ohňů, které tam poskakovaly po všech výstupcích a hranách. Co ti mám povídat, zařval jsem hrůzou, když jsem začal namodrale plát od těch elektrickéjch statickéjch výbojů, ale naštěstí to byl studený oheň, uklouzl jsem tam na schodech, svalil se do metra a dopotácel se na peron. Setřásl jsem přitom policajty, ale jak jsem byl stresovanej a psychicky na dně, opřel jsem se ve vagónu o jednu obézní načesanou třicátníci a na další zastávce mě zatkla za sexuální obtěžování hlídka Svazu matek, v želízkách mě odvedla na jejich strážnici, a tam mě nahého vyfotili ze tří stran do svého služebního alba. Zvažovali kastraci, ale naštěstí se mě zastali mí dvojníci z para 221/359/098 a 019/288/3561... Ale protože jsem při utíkání ztratil ampulky se svou krví, musel jsem si od nich nechat odebrat krev injekční stříkačkou. To kvůli identifikaci vesmírů, ze kterých pocházíme, podle genetické mapy...“

„Už je to dobrý, Viktore,“ přerušil jsem ho, protože jsem to už slyšel třikrát. „Jsou i horší vesmíry. V paru 192/258/4935 v Praze jedí housenky a na venkově dokonce i mravence, nejoblíbenější druh je keřkovský kyselý a bílovecký middle. Říkal mi to...“

Podíval se mi vyčítavě do očí.

„Nebo tohle,“ snažil jsem se odvést jeho pozornost od para 011/322/3771, „průzkumníci z jiných paravesmíru tvrdí, že v para 327/091/11371 žijí plivající klokani. Lidé si je oblíbili, na vesnici jsou na každém dvorku, jsou velmi inteligentní a tak si je posílají pro poštu a nákup, ale bez dobrého výcviku utrácení drobné v herních automatech a plivají na zem. Nebezpeční jsou divocí plivající klokani, protože se sdružují do tlup a soutěží, kdo dál doplivne a...“

Jitka mi skočila do řeči: „Mají tam i prachové plchy, kteří jsou vychováváni k utírání prachu v domácnostech. Rozkošná chlupatá domácí zvířátka.“

Viktor smetl rukou šachové figurky se stolu.

„Raději půjdu do bláznivýho para 101/053/2918, kde stále věří v pravost Rukopisu zelenohorského a kde na pětisetkoruně je nějaký Jan ze Skutče, který se proslavil počesťováním Slezanů, takže díky tomu nám při čtvrtém dělení Polska připadlo Slezsko až po Nisu.“

Jeho žena si klekla a začala sbírat figurky, vlnila se nám u nohou jako velká kočka. Už jsem to nemohl vydržet.

„Běž si lehnout, Viktore, jeden prášek na spaní a zítra ráno budeš fit,“ řekl jsem a zvedl se.

Jitka se šla se mnou na chodbu rozloučit.

„Všimla sis, že má na ruce pečetní prsten s trochu jiným tvarem monogramu? A neví o tom,“ promluvil jsem tiše.

Přikývla a pokrčila rameny. „Odhaduji, že je z para vzdáleného tak třicet, čtyřicet bujnochů. Ale umí lépe vařit než originál, tak si ho asi nechám.“

Dala mi pusu a dodala: „Přijdu za tebou, až usne, brouku.“

Vyšel jsem na ulici, před očima vyčerpaného Viktora, a pokýval zamyšleně hlavou. Opravdu, paraprůzkumníci mají tvrdý život. Oč lepší je být psychoanalytikem.